

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθές Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ταίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετὰφρασίς Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετὰφρασίς Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλιερ: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ, μετὰφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ, διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Πάντες ἠγέρθησαν καὶ ἴσταντο ἀκί-
νητοι καὶ τρέμοντες, διότι ἡ ἐμφάνισις
τοῦ οἰκοδεσπότη ἐδείνωσε τὸ φοικαλέον
τῆς καταστάσεως. Πρῶτος ὁ Ῥοβέρτος
συνελθὼν εἶπε, προλαμβάνων τὸν γέροντα:

— Μά, πατέρα, σήμερον ἐδιάσθητε πολὺ,
δὲν ἦτο ἀκόμω ὦρα. Ἀλλὰ καλλίτερα, κα-
θὼς εἴμεθα ἐδῶ ὅλοι θὰ καταβῶμεν μαζὶ.
Ἡ καλή μου ἀδελφὴ θὰ μου κάμῃ τὴν
χάριν νὰ μου παραχωρήσῃ τὴν θέσιν τῆς
μόνον διὰ σήμερον, νὰ σας δώσω ἐγὼ τὸν
τὸν βραχίονά μου.

Εἶχε δὲ ἡ φωνὴ τοῦ νέου λυπηρόν τι
τοσοῦτον ὀξύ, ὥστε ἡ Ἀντωνία ἐδάκρυσε
διανοουμένη ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς ἐμελλε
ὕστατην ἤδη φορὰν νὰ περιπατήσῃ ἐν τῷ
κῆπῳ καὶ τρόπον τινὰ νὰ τον ἀποχαιρε-
τίσῃ, ὑποστηρίζων τὸν γηραιὸν πατέρα
του, οὐδὲν ὑποπεύοντα περὶ τῆς δεινῆς
τῶν πραγμάτων καταστάσεως. Ἴνα δὲ μὴ
ἀποκαλυφθῇ ἡ συγκίνησις του ἐὰν ὠμίλει,
συνήνεσεν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἀδελφοῦ
κατανεύσασα ἀπλῶς.

Ὁ γηραιὸς πατὴρ στηριζόμενος ἐπὶ
τοῦ βραχίονος τοῦ Ῥοβέρτου, κατήρχετο
τὰς βαθμίδας τῆς μαρμαρίνης κλίμακος
βραδέως, ὀμιλῶν κατὰ τὸ σῆθητες περὶ
τῶν χημικῶν ἐργασιῶν εἰς ἃς εἶχεν ἀσχολ-
ληθῆ τὴν ἡμέραν ταύτην.

Ἡ θεία Ἰσabelle ἐβρουχίθη καὶ φράτ-
τουσα βιαίως τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν
χειρῶν τῆς ἀνεφώνησεν:

— Ἀντωνία μου, δὲν θὰ εἰμπορέσω
νὰ ζῆσω ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ δυστύχημα.
Ἄχ! Ῥοβέρτε μου, παιδάκι μου! δὲν

τὴν θέλω τὴν ζωὴν μου! Νὰ τον συλλά-
βουν ὡς κακοῦργον καὶ νὰ τον φυλακί-
σουν! Ῥοβέρτε μου!

Μάτην ἡ Ἀντωνία προσεπάθει γονυ-
κλινῆς νὰ τὴν παραμυθήσῃ, καὶ αὐτὴ
οὐχ ἤττον χρήζουσα παραμυθίας.

— Ὅχι! ἐκραύγαζεν ἡ γηραιὰ κόρη, ὄχι!
ἂν μού τον πάρουν θὰ πάγω καὶ ἐγὼ
μαζὶ του, μαζὶ του ἐς τὴν φυλακὴν!

— Μά, θείτσα μου, δὲν εἶνε δυνατόν.

— Ὅχι! Ἀντωνίτσα μου, ὄχι!...

— Θείτσα μου, μὰς περιμένουν εἰς
τὸν κῆπον, ἐλάτε! καὶ προσπαθήσατε
νὰ μὴ φανῆτε ὅτι ἐκλαύσατε,...

— Ἡσύχασε, κόρη μου, εἶπεν ἡ γη-
ραιὰ συνεργομένη ἐκ τῆς ἐξάψεως τῆς.

Ἐν τῷ δὲ παρεσκευάζοντο νὰ κατα-
βῶσι τὴν μαρμαρίνην κλίμακα, ἀνοίγει ἡ
θύρα καὶ ἐπιφαιίνεται ὁ γηραιὸς Βερνάρ-
δος ἔντρομος.

— Τί τρέχει, Βερνάρδε; ἠρώτησεν ἡ
Ἀντωνία ἀγωνιώσα.

— Ὁ ἀστυνόμος... δεσποινίς, περι-
μένει κάτω...

— Λοιπὸν ἡ τόσον ἐπίφοβος ὦρα, ἦτις
ὅμως ἤλπιζον ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιστῇ, ἐ-
πέστη ἀνέκκλητος.

— Εἰπέ του ν' ἀναβῆ... Ὅχι, ὄχι, δι-
ότι εἰμπορεῖ νὰ τον ἰδοῦν ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Αἱ δύο γυναῖκες ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλ-
λήλας, μετὰ φόβου, καὶ βαδίζουσαι ὡς ἐν
ὄνειρῳ κατήλθον εἰς τὸν πρόδρομον καὶ
εἶδον τὸν εὐτραφεῆ ἀστυνόμον μελανεῖμονα
καὶ βηματίζοντα μετὰ νευρικῆς ταραχῆς.
Ἰδὼν αὐτὰς ἀπεκαλύφθη, καὶ μετὰ βαθυ-
τάτου σεβασμοῦ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν
Ἀντωνίαν εἶπε:

— Δεσποινίς, ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω εἰς
τὸν κύριον ἀδελφόν σας...

— Εἶνε κάτω εἰς τὸν κῆπον μαζὶ μετὰ
τὸν πατέρα, κύριε. Θέλετε νὰ τον φωνάξω;

— Ὅχι, εἶμαι ἐγγύμων...

Σιωπῇ νεκρικῇ ἐγένετο. Ὁ ἀστυνόμος
πρὸ τῆς περικαλλεστάτης καὶ τοσοῦτον
τεταραγμένης νεάνιδος ἐδίσταζε ν' ἀνοίξῃ
τὸ στόμα. Καὶ αἱ δύο δὲ γυναῖκες εἶχον
ἐπὶ τῶν χειλέων ἐρώτησιν ἣν δὲν ἐτόλμων
νὰ ἐκστομῆσωσιν. Τέλος ἡ θεία Ἰσabelle
1. Ἰδε εἰκόνα φύλλου 341.

μὴ ὑπομένουσα τὸ ἀδέβαιον τῆς κατα-
στάσεως, ἠρώτησε:

— Καὶ ἔρχεσθε, κύριε, νὰ μὰς τὸν πά-
ρετε;

— Κυρία... ἡ ὑπηρεσία μου ἐπιβάλλει
καθῆκον βαρὺ καὶ λυπηρόν...

Ἡ γηραιὰ κόρη κατέπιεν ἀγογγύστως
τό: Κυρία, ὅπερ ἐν οἴᾳ δῆποτε ἄλλη πε-
ριστάσει κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελεν ἀ-
νεχθῆ.

— Ἀγαπητέ μου, κύριε ἀστυνόμω, εἶπε
τεταραγμένη. Εἰσθε, ἂν δὲν ἀπατώμαι,
υἱὸς τοῦ Ζουσελίνη, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄλλοτε
ἐπιστάτης τοῦ πατρός μου. Ναι! Συν-
δεόμεθα λοιπὸν μετὰ δεσμοὺς οἰκογενεια-
κούς. Λοιπὸν θὰ θελήσατε νὰ φέρετε εἰς
ἀπελπισίαν ἀνθρώπους καθὼς πρόπει;...

Ἡ ἀνεψιὸς μου δὲν εἶνε ἔνοχος. Εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ σὰς τὸ εἰπῶ;... Τί πρέπει νὰ
γίνῃ διὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος; Ἄν εἶναι
ζήτημα χρημάτων, συμβιβάζομεθα...

Ἄλλ' ὁ ἀστυνόμος ἐκπληκτικὸς ἔνευσεν
ὄχι.

— Πρέπει ὁ κύριος Κλαϊρεφὸν νὰ με
ἀκολουθήσῃ, εἶπε μετὰ προφότητος, λυπη-
θεὶς ἀληθῶς τὰς ἀτυχεῖς γυναῖκας. Θὰ
ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς μου ὅσον τὸ δυ-
νατὸν ἠπιώτατα...

— Ἄ! κύριε, διὰ τὸν πατέρα μου σὰς
ἰκετεύω! ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντωνία...

Ἔως ὅτου βεβαιωθῇ ἡ ἀθωότης τοῦ ἀ-
δελφοῦ μου, νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ πατήρ
μου...

— Δεσποινίς, βλέπετε ὅτι εἰσηλθον
μόνος... ἡ δημοσία δύναμις ἐμεινεν ἔξω
... Ἄς μου δώσῃ ὁ κύριος ἀδελφός σας
τὸν λόγον ὅτι θὰ με ἀκολουθήσῃ ἀ-
νευ ἀντιστήσεως, καὶ θὰ ἐξέλθωμεν οἱ
δύο μόνοι ἀνευ θαυροῦ καὶ σκανδάλου
τινός... Νομίζω ὅτι οὕτω φερόμενος σὰς
δεικνύω ὅτι δὲν ἐλησμόνησα τί ὀφείλει
ἡ οἰκογένειά μου εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

Ἡ κόρη Κλαϊρεφὸν προσέκλινε λέ-
γουσα:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, καὶ ἐγὼ ἐγ-
γυῶμαι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου... Πη-
γαίνω νὰ τον καλέσω... Μείνετε σεῖς ἐδῶ,
θείτσα... εἰμπορεῖτε νὰ του ὀμιλήσατε
ἀσφαλῶς πρὶν φύγῃ.

Ὁ Ῥοβέρτος, περιπατῶν ἐν τῷ κήπῳ, προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἵνα μὴ τον παρατηρήσῃ ὁ πατήρ, ὅστις ἐξηκολούθει ἐξηγῶν νέον πείραμα. Ὁ Ῥοβέρτος συναισθανόμενος ὅτι ἴσως τὸ ὕστατον ἤδη ἔβλεπε τὸν κήπον, ἐν ᾧ εἶχε διέλθῃ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν καὶ τὴν νεότητά του, παρετήρει τὴν οἰκίαν, τὰ δένδρα, τὰ ἄνθη, τὸν οὐρανόν, ἅτινα οὐδέποτε ἄλλοτέ τῷ ἐφάνησαν τοσοῦτον εὐμορφα. Ἐλυπεῖτο διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἀπερισκεψιάς του, κατεδίκαζε τὸν ἀδρανῆ βίον του, κατηράτο τὰς θλίψεις, ὧν αὐτὸς ἐγένετο αἴτιος εἰς τὸν ἀτυχή πατέρα του. Τὰ πάντα ἐπεθύμει προθύμως νὰ ἐξαγοράσῃ καὶ καθ' ἑαυτὸν κρίνων ὅτι ἡ σημερινὴ δυστυχία του ἦτο ἐπακολούθημα τῆς κακῆς διαγωγῆς του, ἀπεδέχετο αὐτὴν ὡς ἐξίλασμόν.

Τοῦτο διανοοῦμενος εἶδε μακρόθεν ἐρχομένην τὴν ἀδελφὴν του. Ἐξεπλάγη δὲ ἰδὼν τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου της, καὶ πρὶν προφθάσῃ ἐκείνη νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, τὴν ἠρώτησεν ἀγωνιῶν :

— Ἐρχεσαι νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς ;
Ἐκείνη δὲ κάτω νεύουσα τὴν κεφαλὴν εἶπε περίλυπος :

— Κάποιός σε περιμένει εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὅθ ἦλθε φαίνεται νὰ τοὺς συμβιβάσῃ, εἶπεν ὁ γηραιὸς μετὰ πραότητος. Πήγαινε, παιδί μου, νὰ μὴ σε περιμένουν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔφριξαν ἐπὶ τῇ φοβερᾷ ταύτῃ ἀγνοίᾳ.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα του, ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς πολιᾶς αὐτοῦ κόμης τὰ τρέμοντα χεῖλη του, ἔπειτα δὲ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἀδελφὴν του μὴ τολμῶν νὰ τὴν ἀσπασθῇ εἶπεν ἀποτόμως :

— Χαῖρε !

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἀπέμεινε δὲ ἡ Ἀντωνία μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ περιεπάτου, τὸ πρῶτον ἤδη σιωπῶντες ἀφοπότεροι, ὡς ἐὰν εἰς τὴν περιβάλλουσαν αὐτοὺς ἀτμόσφαιραν διεχύθη μυστηριωδῶς πῶς μόνιόν τι τῆς θλίψεως τῆς Ἀντωνίας, ἐπιφέρον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μαρκεσιῦ αἰφνίδιον λύπη.

Ὁ Ῥοβέρτος μόλις καὶ μετὰ βίας ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγκαλιῶν τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἐξῆλθε τοῦ πύργου μετὰ τοῦ ἀστυνόμου. Ἠκολούθουν δ' αὐτοὺς πενήκοντα βήματα ἀπέχοντες δύο κλητήρες πολιτικά ἐνδεδυμένοι. Οἱ χωροφύλακες εἶχον προαπέλθῃ. Καθ' ὁδὸν ὁ ἀστυνόμος ἐπὶ προσχήματι συνδιαλέξεως ἀνέκρινεν ἐπιδειξίως τὸν αἰχμάλωτόν του. Ὁ δὲ Ῥοβέρτος ἐξερεθισθεὶς καὶ ἄλλως τε οὐδὲν ἔχων νὰ ἀποκρύψῃ, ἐδιηγείτο τὰ πάντα, τὴν μακροχρόνιον πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν φιλίαν του, τὰ τῆς ἐσπέρας τοῦ χοροῦ, τὸν νυκτερινὸν περίπατον. Ἀκριβῶς δὲ ἦσαν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα ἀπεχωρίσθησαν :

— Ἰδοὺ, ἐδῶ ἀκριβῶς ἀπεχωρίσθημεν... Ἀφ' οὗ ἐκείνη ἀπεμακρύνθη, ἐστάθην ὀλίγον καὶ τὴν παρετήρουν ἕως ὅτου ἐχάθη

εἰς τὸ σκότος, καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησα καὶ ἐγὼ τὸν δρόμον μου... Ἐὰν ξμενα ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας θὰ ἐξῆ ἀκόμη ἡ δυστυχίης.

Διεκόπη δὲ αἴφνης, διότι ἠκούσθη ἐρχόμενος ἐκ τοῦ λόφου θρήνος ὀξύς, λυπηρὸς, παρατεταμένος, ὡς θηρίου ἀγωνιῶντος. Ἐν τῷ λειμῶνι τὰ πρόβατα τοῦ Ῥούσου, ὡς πάντοτε ἔβασκον τὴν σπανίαν χλόην, ἀλλ' ὁ ἀγροῖκος βοσκὸς δὲν ἐφαίνετο συνοδεύων κατὰ τὴν συνήθειάν του τοὺς διαβάτας διὰ τῶν μελωδικῶν κραυγῶν του καὶ τῶν τριγμῶν τῆς μάστιγός του. Ὁ Ῥοβέρτος παρετήρησε μήπως τὸν ἀνακαλύψῃ. Νέος θρήνος ἠκούσθη θρηνώδης ἐν τῇ σιωπηλῇ ἐκείνῃ γωνίᾳ, καὶ ὅπισθεν πέτρας τινὸς μεγάλης οἱ δύο ἀνεκάλυψαν τὸν βλάκα ἐξηπλωμένον ἐκτάδην ἐπίστομα κατὰ γῆς κρύπτοντα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του, τυφλὸν καὶ κωφὸν πρὸς πᾶν ὅ τι δὲν συνεδέετο πρὸς τὴν θλίψιν του.

— Τὸν καϊμένον !... εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος. Ἡ Τριανταφυλλία τὸν ἐλυπεῖτο, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἐπειράζον. Καὶ αὐτὸς τὴν ἐλάτρευε... Ἐχασεν ὁ δυστυχὴς τὴν μόνην χαρὰν τῆς ζωῆς του.

Ἀντιπαρελθόντες ἀπεμακρύνθησαν, ἀλλ' ὁ θρήνος τοῦ Ῥούσου παρηκολούθει αὐτοὺς ἕως οὗ ἐξηφανίσθη, ὅτε ἔκαμψαν πρὸς ἀριστερὰ κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ χωριὸν ἔνθα κατόκει ὁ Τρεχανέμης.

Εἰς τὸ χωριὸν τοῦτο εἶχον ἔλθῃ ἐκ τῆς πολίχνης Νεβίλλης νὰ ἴδωσι διερχόμενον τὸν υἱὸν τοῦ μαρκεσιῦ μεταξὺ δύο χωροφυλάκων· ἀλλὰ πάντες ἐψιθύριζον ἐξ ἀγανακτικῆς ἰδόντες αὐτὸν βαδίζοντα ἐλευθέρων, καὶ ἐξεδήλουν τὴν ἀγανάκτησιν των διὰ κραυγῶν καὶ χειρονομιῶν παραφόρων.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐξεπλάγη βλέπων τὴν ἐκδηλουμένην δυσμένειαν τῶν χωρικῶν, παρ' ὧν προσεδόκα μᾶλλον δειγμάτια συμπαθείας, διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίας τῆς οἰκογενείας του.

— Ἄ ! εἶπε μειδιῶν μετὰ πικρίας, τὰ ἐξηγοῦνται τώρα !

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορυβώδους πλήθους παρὰ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου τοῦ Τρεχανέμη, ὃν ἐφύλαττον χωροφύλακες, παρετήρησεν ἰστάμενον τὸν Καρβαγᾶν συνδιαλεγόμενον πρὸς τὸν Μαδητὴν. Ὁπισθεν αὐτῶν σχεδὸν κεκρυμμένος ἵστατο ὁ Γεώργιος τρέμων ἐκ συγκινήσεως. Ὁ Ῥοβέρτος ἔχων προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δημάρχου, ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς ὀλίγον τι ὠχρὸς, ἀλλὰ εὐθαρσῆς καὶ εὐτολμος. Πρὸ τοῦ ἀπειλητικοῦ ἐκείνου ὄχλου ὁ Ῥοβέρτος ἐφάνη μεγαλυόμενος καὶ ἔξοχος.

Ἐν τῷ κηπαρίῳ ἵστατο ὁ ἀνακριτὴς ἀκροώμενος μετὰ προσοχῆς ἀγνώστου τινὸς διηγουμένου μετὰ ζωηρότητος, καὶ ὁ ἰατρός.

Ἡ θύρα τοῦ Τρεχανέμη ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ οἰκίσκου φωτιζομένου δι' ἐνὸς μόνου παραθύρου, ὅπερ ἔφραττε ἀνέρπουσα τριανταφυλλέα κεκοσμημένη ὑπὸ τριανταφύλλων λευκῶν, ὑ-

πεφαίνετο τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς νεκρικῆς λαμπάδος.

Ἐστέναζεν ὁ Ῥοβέρτος διανοοῦμενος ὅτι ἐκεῖ σιωπηλῇ καὶ ψυχρᾷ ἡ δύσμοιρος Τριανταφυλλία ὑπνωττε τὸν ὕστατον αὐτῆς ὕπνον. Ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, αἰσθανόμενος οὐχὶ φόβον, ἀλλὰ θλίψιν μυχαιτάτην. Διότι τί εἶχε νὰ φοβηθῇ τὴν νεκράν; Μάλιστα, ἐὰν ὡς ἐκ θαύματος ἀνίστατο ἐκ τῆς νεκρικῆς αὐτῆς κλίνης, ὁ πρῶτος λόγος ὃν ἤθελε ἐκστομίσει θὰ ἦτο ἡ ὑπὲρ τῆς ἀθρότητος τοῦ Ῥοβέρτου μαρτυρία της.

Κίνησις ἐγένετο ἐν τῷ κηπαρίῳ. Ὁ ἀνακριτὴς μετὰ τοῦ γραμματέως ἔχοντος ὑπὸ μάλῃς φάκελον εὐμεγέθη, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον. Ὁ ἀστυνόμος ἐγγίσας ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα τοῦ Ῥοβέρτου εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀπλῶς :

— Πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν.

Ἐπειτα δὲ ταπεινώσας τὴν φωνὴν προσέθηκε :

— Ὅθ ἔλθετε εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὴν νεκράν... Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ δὲν ἀπετόλμησε νὰ τῷ εἶπῃ φανερά : Πρόσεχε, τὸν νοῦν σου εἰς τὰ βλέμματά σου, τὰ κινήσεις σου, τοὺς λόγους σου... Ἀλλὰ διὰ μόνης τῆς φράσεως : «εἰς ἀντιπαράστασιν» προανήγγελλε τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον μήπως ἡ συγκίνησίς του ἐξελαμβάνατο ὡς προερχομένη ἐξ ἐνοχῆς.

— Ἐτοιμὸς εἶμαι, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, καὶ προηγηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον.

Ἐπὶ τῆς κλίνης φωτιζομένης ὑπὸ λαμπάδος, λευκῇ μετὰ ἰόχρων σημείων ἐπὶ τῶν κροτάφων, περιστετημένη διὰ τῆς χρυσῆς αὐτῆς κόμης, μεθ' ἧς ἦσαν ἔτι συμπεφυρμένα ἄνθη ἐρείκης, ἡ Τριανταφυλλία κειμένη ἐκτάδην ἐφαίνετο ὑπνώτουςα. Παρ' αὐτῇ δὲ ἔκειτο τὸ περιώμιον δι' οὗ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν της ἐρχομένη εἰς τὸν χορὸν, καὶ τὸ μεταξίνον μαντήλιον, ὅπερ εἶχε δώσῃ εἰς αὐτὴν ὁ Ῥοβέρτος διὰ νὰ σκεπάσῃ τὸν γυμνὸν τράχηλόν της.

Ὁ Ῥοβέρτος συγκεινημένος ἵστατο παρὰ τῇ εἰσόδῳ περιμένων. Ὁ δὲ Καρβαγᾶν εἶχεν εἰσῶσῃ καὶ αὐτὸς τεταραγμένος καὶ ἀγωνιῶν πολὺ μᾶλλον τοῦ Ῥοβέρτου.

— Κύριε Κλαϊρεφόν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς μετὰ φωνῆς στυγνῆς, πλησιάζατε... Γνωρίζετε αὐτὴν τὴν κόρην ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἤρμεος.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔνευσε πρὸς τὸν γραμματέα νὰ γράψῃ. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τινὰ ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον εἶπε :

— Δεῖξε τὰ ἴχνη τοῦ φόνου.

Ὁ ὑπάλληλος ἀπεκάλυψε τὸ στῆθος τῆς νεκρᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ τορνευτοῦ καὶ θελακτικοῦ λαίμου ἐφάνη γραμμὴ ἰόχρους. Τότε ὁ ἀνακριτὴς εἶπε πρὸς τὸν παριστάμενον ἰατρόν :

— Σᾶς παρακαλῶ, ἰατρέ, ἀνακοινώσατε τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐξετάσεώς σας.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Α'

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐνεργεῖ.

Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ἡ κρηπίς Κοντῆ ἦτο κατηφής.

Τὰ παράθυρα τοῦ κομποῦ οἰκήματος τοῦ κυρίου Λεκὸκ δὲν ἠνοίγοντο πλέον εἰς τὰς πρώτας πρωϊνάς ἡλιακάς ἀκτῖνας.

Οἱ πωληταὶ παλαιῶν βιβλίων δὲν ἔβλεπον πλέον περιφερόμενον πρὸ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ βιβλιοπωλείων αὐτῶν τὸν ζωηρὸν καὶ φαιδρὸν γέροντα, ὅστις ἐχαιρέτα αὐτοὺς δι' ἐνὸς μειδιάματος.

Δὲν ἦσαν δὲ μόνοι αὐτοὶ οἵτινες παρετήρησαν τὴν ἀπουσίαν του. Οἱ πτωχοὶ τῆς συνοικίας καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ Κεραμικοῦ ἐπόθουν αὐτόν.

Εἰς Βουλώνην, εἰς τὴν θελκτικὴν ταύτην ἐξοχικὴν οἰκίαν, ἐκοδομηθεῖσαν ἵνα ἐπιστεγάζῃ εὐτυχεῖς, ἔκλειον νυχθημερόν.

Μετὰ τὴν καταδικὴν τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ, ἡ κυρία Λεκὸντ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς ἐπικαταράτου πόλεως, ἐν ἧ' ὁ μνηστὴρ τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς θυγατρὸς διήνυε τὰς τελευταίας ὥρας του ἐντὸς δωματίου τῆς Ροκέτης, ἀλλ' ἡ Θηρεσία τὴν καθικέτευσε νὰ μείνῃ. Ἐπίστευε πάντοτε εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ Λουδοβίκου καὶ ἔτρεφεν ἔτι ἐλπίδας, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ γέρον Λεκὸκ δὲν παρητήθη τῆς ιδέας τοῦ νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ, ὃν ὅλοι εἶχον ἐγκαταλείψει.

Εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὃν εἶδε τοσοῦτῳ τρυφερὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀφιπτάσης εὐτυχίας των, τότε εὐσταθῆ ἀπέναντι τῆς καταστροφῆς.

Ἐπεθύμει ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἐβοήθει, νὰ τὸν ἐνεθάρρυνε τοῦλάχιστον, νὰ τῷ ἔλεγεν ὅτι ἡ καρδιά αὐτῆς οὐδόλως μετεβλήθη, ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτῆς ἐγένετο σταθερότερος, καὶ ὅτι ἂν ὁ μνηστὴρ τῆς ἀπέθνησκεν, αὐτὴ δὲν θὰ ἐγίνετο ποτὲ ἡ σύζυγος ἄλλου.

Ἄλλ' ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχε γαίνει ἀφηνερός, ἀπὸ δὲ τῆς ἀποπράδος ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων εἶχε πληξεί τὸν υἱὸν αὐτοῦ, δὲν ἔδιδε πλέον σημεῖα ὑπάρξεως.

Αὕτη ὑπέθετεν ὅτι ὁ Λεκὸκ ἐνήργει ἐν τῷ κρυπτῷ, ἠγνῶει ὅμως ἂν εὐρίσκετο καὶ εἰς Παρισίους.

Ἐμαθεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ὁ κατὰδικος, ἀφοῦ κατὰ πρῶτον ἠρνήθη νὰ κάμῃ ἀναίρεσιν, ἀπεφάσισε κατόπιν νὰ υπογράψῃ αὐτὴν ἥτις ἐξησφάλιζεν αὐτῷ μικρὰν ὑπάρξεως παράτασιν.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νεανίς ἐμέτρα τὰς ἡμέρας!

Ἐκάστη ὥρα παρερχομένη προσῆγγιζε τὸν Λουδοβίκον πρὸς τὴν φρικώδη πρωϊαν καθ' ἣν ὁ δῆμιος θὰ ἤρχετο ὅπως τὸν παραλάβῃ.

Θὰ ἔφθανεν ἄρα γε ἐγκαίρως ὁ σωτὴρ; Ἡ Θηρεσία διηρώτα ἑαυτὴν μετ' ἀγωνίας ἐὰν ὁ Θεὸς θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον πρὸς αὐτήν, ἢ ἐὰν θὰ ἐπέτρεπεν ὅπως εἰς ἀθῶος ὀδηγηθῆ εἰς τὴν λαιμητόμον.

Οὐδὲν ἄλλο ὅμως ἠδύνατο ἢ νὰ δέηται καὶ νὰ στεναζῇ.

Ἦττον τεθλιμμένοι ἦσαν παρὰ τῷ κυρίῳ Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραί.

Εἶχε πληθὺν λόγων ἵνα ἦ χαροπός, ἢ δὲ φαιδρότης αὐτοῦ ἀντηνακλάτο ἐπὶ τῶν περὶ αὐτόν.

Ἡ οἰκονόμος του ἔφερε κομποὺς ἱματισμούς, ὁ ὑπνρέτης του περιεβλήθη καινούργη ἐνδύματα, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἰσογείου ἐνδιαίτημα αὐτοῦ εἶχε θέαν εορτάσιμον.

Ἡ καταστροφὴ τοῦ γέροντος Λεκὸκ ὠφέλησε τὸν ἀνιχνευτήν, ὅστις κρύφα ἐπέδιωκε νὰ τὸν διαδεχθῆ.

Ἀληθῶς, ὁ γέρον καταδικώτης τῶν ἐγκλημάτων, καίτοι ἀπομεμακρυσμένος τῶν ὑποθέσεων, ἔφραττεν ὅπως δῆποτε τὴν διάβασιν εἰς τὸν ἐκ τοῦ πέραν τῆς Μάγχης ἐσχάτως ἐλθόντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον.

Πρὸ μικροῦ ἔτι, ὁ λόγος τοῦ κυρίου Λεκὸκ εἶχε κύρος ἐν τε τῇ ἀστυνομίᾳ καὶ ἀλλαχόσε.

Ὅσακις παρουσιάζετο δύσκολος περίπτωσις, ὑπέβαλον αὐτὴν τῷ κυρίῳ Λεκὸκ, ὅστις ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ προτάσεων γενναίως ἀμειβομένων.

Ἀφοῦ ὁ ἀγαθὸς γέρον ἀνελήθη καὶ ἐνοχοποιήθη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐμφανισθῆ, ἦτο ἐπόμενον ὅτι ἡ ἀρχαία αὐτοῦ πελατεία θὰ μετέβαινε, διὰ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων, εἰς τὸν εὐτυχῆ ἀντίπαλόν του.

Ὅθεν ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ταχέως ἤθελεν ἀποκτήσει περιουσίαν διὰ τοῦ ἐπικερδοῦς τούτου ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἄλλοτε ἐπλούτισε τὸν πατέρα τοῦ Λουδοβίκου, καθόσον μάλλον ἢ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ εἶχεν ἰδραῖώσει τὴν πρὸς αὐτὸν πεποίθησιν.

Δὲν ἦτο βεβαίως ὁ κύριος Τολβιάκ ὁ ἀνακαλύψας τὸν δολοφόνον, ὃν εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ παραδώσῃ ἐντὸς μηνὸς εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ δόξα τῆς σπουδαίας ταύτης συλλήψεως ἀνῆκε δικαίωματι εἰς τὸν Πιεδούσην, ἀλλ' ὁ πράκτωρ οὗτος εἶχεν ἔκτοτε καταστῆ τοσοῦτον ἀξιόμιστος, ὥστε οὐδόλως ἠδύνατο πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ.

Εἶχεν, ἄλλως τε, φροντίσει νὰ καταστῆ ἀπόδικος, ἀφοῦ ἐκρύπτετο.

Διὰ τὸν λόγον τούτον ὑπώπτεον αὐτὸν πλέον ἢ παρὰ ποτε, ὅτι διηκόλυνε τὴν ἀπόδρασιν τοῦ βωθοῦ, καὶ ἐζήτηουν αὐτὸν ἵνα τὸν ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὅθεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπέδιδεν ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρή-

σεως εἰς τὸν Τολβιάκ, ὅστις διηύθυνε τὸ σύνολον τῶν ἐρευνῶν, καὶ ὅστις μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ νοημοσύνης συνέδραμε τὸν ἀνακριτὴν. Ἐξετίμα ἐπίσης τὴν μετριοπάθειαν, ἣν ἐπεδείξατο ὡς πρὸς τοὺς Λεκὸκ πατέρα καὶ υἱόν.

Ὁ Τολβιάκ ἔδειξε πάντοτε πολλὴν πρὸς τὸν πατέρα ἀβροφροσύνην, ἀπέφυγε δὲ πάντοτε ἐπιμελῶς νὰ κατηγορήσῃ τὸν υἱόν.

Εἰς αὐτόν, ἄλλως τε, ὄφειλον σπουδαίαν ἀνακάλυψιν.

Αὐτὸς συνεβούλευσε νὰ καταχωρίσωσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας γνωστοποιήσιν, δι' ἧς προσεκαλεῖτο πᾶς ὁ κατέχων ἔγγραφόν τι, δυνάμενον νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ἵν' ἀποστείλῃ αὐτὸ εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τῶν Ἐφετῶν.

Ἡ λίαν συνήθης ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' ἀσυνήθης ἐν Γαλλίᾳ, δημοσίευσιν αὕτη ἔσχε θαυμάσιον ἀποτέλεσμα.

Τῇ ἐπαύριον ἐλάμβανον εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τὴν ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ πρὸς τὴν Μαρίαν Φασίτ γραφεῖσαν ἐπιστολήν, ἧς ἢ ἐν τῇ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου ἀνάγκωσις κατέπεισεν ἀναμφιβόλως τοὺς ἐνόρκους νὰ καταδικάσωσι τὸν κατηγορούμενον.

Ἐνὶ λόγῳ, ὁ διάσημος ἀνιχνευτὴς ἔχαιρε τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἔπλεε πλησίστιος πρὸς τὴν τύχην.

Ἄλλως τε, τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐδόλως ἀνεφέρθη εἰς τὰς ἐφημερίδας, προκειμένου περὶ τῆς δίκης Λεκὸκ, οὐδόλως δ' ἐνεφανίσθη καὶ κατὰ τὴν δίκην, καθὸ μὴ προσκληθεῖς ὡς μάρτυς.

Οἱ φίλοι αὐτοῦ τῶν δύο φύλων δὲν εἶχον παύσει νὰ ἐκλαμβάνωσιν αὐτὸν ὡς τέλειον εὐγενῆ, μηδεμίαν ἄλλην ἐνασχόλησιν ἔχοντα εἰμὴ μόνον νὰ διάγῃ βίον εὐθυμον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καταδικὴ τοῦ κατηγορουμένου ἐπέτρεψε τῷ κυρίῳ Τολβιάκ ν' ἀναπαυθῆ, οὗτος κατηνάλισκε προθύμως τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του εἰς τὰς διασκεδάσεις.

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις του ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ φοιτᾷ εἰς τὰς διασκεδάσεις, διότι εἶχε κερδίσει πολλὰ χρήματα ἐν Ἀσνδίνῳ κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος του, ὅπερ οὐδέποτε αὐτῷ ἔτι περισσότερα ἐν Παρισίοις.

Ἡ κληρονομία Ὁ-Σολιβὰν ἤρκει ἵνα πλουτίσῃ αὐτόν, ἀφοῦ ἦτο ἐπιτετραμμένος ἵν' ἀνεύρῃ τὸν κληρονόμον τοῦ μυριοπλοῦτου αὐτοῦ λοχαγοῦ, καὶ ἀφοῦ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δ' ἀνεύρισκεν αὐτόν, θὰ ἐλάμβανεν ὑπέρογκον προμήθειαν.

Τοιαύτη τοῦλάχιστον ἦτο ἡ δῆλωσις, ἣν ἔκαμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐν ἧ' ἐπορεύθη νὰ ζητήσῃ πληροφορίας τινάς, ἃς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ χορηγήσωσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἃς τῷ ἐπετράπη νὰ ζητήσῃ ὁ ἴδιος προσωπικῶς.

Ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀδείας ταύτης διήρχετο τὰς πρωϊνάς ὥρας του ἀναδιφῶν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του σημειώσεις καὶ ἔγγραφα, ἅτινα ἠδύνατο νὰ ἔχωσι σχέσιν πρὸς τὴν περιβόητον ἐκείνην κληρονομίαν.

Συνέβαιναν αὐτῷ ἐνίοτε ν' ἀπουσίαση ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, χωρὶς οἱ ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ γνωρίζωσι ποῦ ἐπορεύετο, ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ, ἀντὶ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἀμάξης του, ἐξήρχετο πεζῆ καὶ ἐπανήρχετο μετ' ἀγοραϊὰν ἀμαξάν. Ἀναμφιβόλως, σκοπὸς τῶν σχεδὸν μυστηριωδῶν τούτων ἐκδρομῶν ἦτο αἱ ἔρρευναι, ἃς ἐπεθύμει νὰ κάμῃ μετὰ τῆς μεγαλειότητος μυστικότητος.

Ἐν τούτοις, δὲν μετέβαιναν, οὔτε εἰς Βουλώνην, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Λεκόντ, οὔτε εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Ὀρλεάνης, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ.

Ἰσως ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ἀκατάλληλος, ὅπως ὁμιλήσῃ περὶ ὑποθέσεων μετὰ τῆς μητρὸς τῆς μνηστῆς τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ, καὶ ἐνεθυμείτο ὅτι ὁ ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου ὑπεδέχθη αὐτὸν κακῶς.

Ἰσως ἐπίσης, ἢ τε Θηρεσία καθὼς καὶ ἡ μικρὰ Μάρθα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάμπρεμερ, δὲν εἶχον δικαίωμα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ λοχαγοῦ, εἰμὴ μόνον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀπεδεικνύετο ὁ θάνατος πλησιεστέρου βαθμοῦ κληρονόμου, καὶ τὸν κληρονόμον τούτον αὐτὸς ἐξήτει.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Κάμπρεμερ πολλάκις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Γοδῶ - δέ-Μορώ, ἵνα παραδώσῃ εἰς τὸν κύριόν των τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πεσόντα λουδοβίκεια, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας τὸν χρυσόν, ὃν εὔρεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἥτις ὀλίγου δεῖν συνετρίβετο ἵνα τὸν συλλέξῃ.

Ὁ κομψὸς οἰκίτηρ τοῦ ἰσογαίου οὐδὲν ἐνδιεφύετο, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ δεχθῆ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἀπλοῦν ἐργάτην.

Τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἐβλεπε κατὰ προτίμησιν ἀνήκων εἰς ἄλλην κοινωνικὴν κατηγορίαν.

Ἐπεδίωκε τὰς σχέσεις τῶν φιληδόνων, τῶν πλουσίων ξένων καὶ φίλων τῶν διασκεδάσεων, καὶ συναναστρέφετο τὰς δεσποινίδας τοῦ συρμοῦ, αἵτινες παρατηροῦνται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Δάσος ἐντὸς κομψῆς ἀμάξης.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε πρὸ πάντων μία, πρὸ μικροῦ ἀφιχθεῖσα εἰς Παρισίους, ἥς ἡ πολυτέλεια ἔκαμνε κρότον.

Εἶχεν ἵππους ἀραβικοὺς, προσωπικὸν καλῶς διατετηρημένον, καὶ αἴθουσαν, ἐν ἧ ἐδέχετο ἀνθρώπους πάσης τάξεως.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο ἐκ τῶν τακτικῶν φοιτητῶν, ἐσπέραν δὲ τινα, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ, εὗρίσκετο ἐκεῖ μετὰ πολυαριθμοῦ συναναστροφῆς, ὅτε οἰκέτης μετ' ἀποσπασθέντων στολῶν ἀνήγγειλεν :

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Ζαφέρ, Ναβθάβ τῆς Βαχώρας.

Τὸ ξενικὸν καὶ παραδόξον τοῦτο ὄνομα ἔκαμνε αἰσθησὶν μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων τῆς Ἀραβέλας Δίσηνυ — οὕτως ὠνομάζετο ἡ ξένη, ἥς τὴν κομψότητα καὶ

τὴν καλλονὴν ἐξύμνουσαν ὁμοφώνως οἱ χρονογράφοι τῆς ἀνωτέρας τάξεως.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἄρχοντα, ὃν τοσοῦτον προμπεδῶς ἀνήγγειλον.

Αἱ γυναῖκες ἔπαυσαν πρὸς στιγμὴν νὰ φλυαροῦν, τὸ δὲ πειγνίδιον τοῦ βακαρᾶ διεκόπη... ὄχι ὅμως ἐπὶ πολὺ.

Ἀληθῶς δὲ ὁ Ναβθάβ οὗτος ἤξιζε νὰ τὸν παρατηροῦν.

Ἦτο μεγαλοπρεπῆς γέρον, φέρων ἰνδικὴν ἐνδυμασίαν, κεκαλυμμένην διὰ μετάξις, χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων.

Ὁ ἀπαστράπτων ἱματισμὸς αὐτοῦ, ἡ ὡς χιῶν λευκὴ γενειὰς του, ἡ ἡλιοκαῆς χροιά του, οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ του καὶ οἱ λευκοὶ ὀδόντες του, κατέκτησαν ὑπὲρ αὐτοῦ πάραυτα τὰς συμπαθείας τῶν ἡγεμονίδων τοῦ συρμοῦ.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του μετὰ προφανοῦς προθυμίας, καὶ ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸν δι' ἄβρων φράσεων, ὅτι εὐηρεστήθη νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν, ἣν τῷ ἀπήνυθε χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ.

Ἡ Ἀραβέλα Δίσηνυ εἶχε τὴν εἰδικότητα νὰ δέχεται ἐν τῷ οἴκῳ της κατὰ τὴν ἀφιξίν των, τὰ διακεκριμένα πρόσωπα, ἅτινα ἤρχοντο ἐκ τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων μερῶν, ὅπως μνηθῶσιν εἰς τὰ φαιδρὰ μυστήρια τοῦ παρισινοῦ βίου.

Εἶχε συνεννοήσεις μετὰ τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, οὐδέποτε δὲ κατήρχετο Ἀσιανὸς πρίγκηψ ἢ ὑπερόντιος ἑκατομμυριοῦχος, χωρὶς νὰ γράψῃ αὐτῷ νὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὰς ἀνὰ Πέμπτην ἐφεσπερίδας αὐτῆς.

Οὕτω, μαθοῦσα ὅτι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐξένιζε τὸν Ζάπλουτον Ναβθάβ τῆς Βαχώρας, ἡ Ἀραβέλα ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὰς δύο θύρας τοῦ πολυτελοῦς οἰκήματος, ὅπερ κατεῖχεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον οἰκίας τοῦ Βουλεβάρτου Ὁσεμάν. Ἐπειδὴ δ' ὁ Ναβθάβ ἀπήντησεν ὅτι θὰ μετέβαιναν εὐχαρίστως παρ' αὐτῆς, ἡ Ἀραβέλα εἰδοποίησε τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους καὶ τὰς θελκτικὰς φίλας της, ὅτι θὰ προσέφερον αὐταῖς εἰς τὴν προσεχῆ ἐφεσπερίδα της τὴν εὐγενῆ συναναστροφὴν ἰνδικῆς Ἐξοχότητος.

Τὴν ἐξοχότητα ταύτην εἶχον πολὺ παρατηρήσει εἰς τὸ κακουργοδικεῖον, ἐκ τούτου δ' ἡ παρουσία της ὤφειλεν ἀναγκαστικῶς νὰ ἐφελευσθῆ πλῆθος πολὺ παρὰ τῆ Ἀραβέλας, πλῆθος ἐκλεκτόν, διότι ἡ κυρία αὕτη δὲν ἐδέχετο εἰμὴ μόνον ἀνθρώπους καθὼς πρέπει καὶ κυρίας ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τοῦ συρμοῦ.

Ἡ νοήμων αὕτη Ἀγγλὶς εἶχεν εἰσέλθει ἐν πλῆρει δικαίωμάτι εἰς τὴν ἐκλεκτῶν ἑταιρῶν χορείαν, καὶ ἐντούτοις μόλις εἶχεν ἀφιχθῆ.

Μόλις πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἔθεστο εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, εἰς τὸ Δάσος, καὶ εἰς τὰ θέατρα τοῦ συρμοῦ.

Ἦρχετο κατ' εὐθείαν ἐξ Ἀγγλίας, καὶ ἐπειδὴ ἔκαμνε ἑναρξίν τοῦ βίου της ἐκθέτουσα μεγαλοπρεπῆ ὀχήματα καὶ πολυτελεῖς ἱματισμοὺς, οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ ἐξετάσῃ τὸ παρελθὸν αὐτῆς.

Φήμη διέτρεχεν ἄλλως τε, ὅτι ἐπρόστατεύετο ὑφ' ἐνὸς λόρδου, ὅστις, συνεπιεία οἰκογενειακοῦ σκανδάλου, εἶχεν ἀποχωρισθῆ αὐτῆς προσωρινῶς, καὶ ὅτι ἡ ἐν Γαλλίᾳ διαμονὴ της δὲν ἤθελε διαρκέσει ἐπὶ πολὺ.

Ὁ κύριος Τολβιάκ, ὅστις εἶχε γνωρίσει αὐτὴν πέραν τοῦ πορθμοῦ, συνέτεινε πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς φήμης ταύτης, καὶ εἰς τὸ ν' ἀνεωχθῶσιν εἰς τὴν ὠραϊὰν Δίσηνυ αἱ θύραι τῆς κοινωνίας εἰς ἣν αὐτὸς ἐφοίτα.

Ἐκ τῶν πρώτων ὁ κύριος Τολβιάκ ἐπέλησιάζετο τὸν πρὸ μικροῦ ἐλθόντα σεβαστὸν προσκεκλημένον, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐχαίρετα τὴν βασιλισσάν τῆς ἀξιαγάστου ἐκείνης συναναστροφῆς. Ἀπηύθυνε μάλιστα αὐτῷ τὸν λόγον ἀγγλιστί, φρονῶν ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη θὰ τῷ ἦτο οἰκειότερα τῆς γαλλικῆς.

Ὁ Ναβθάβ εἶπεν αὐτῷ μετὰ πολλῆς ξενικῆς προφορᾶς, μηδὲν ὅμως πρὸς τὴν βρετανικὴν ὁμοιοζούσης,

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, νὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὴν μόνην εὐρωπαϊκὴν διάλεκτον, τὴν ὁποίαν ὀμιλῶ. Δὲν ἐγεννήθη ἐντὸς τῶν Ἀγγλικῶν κτήσεων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ἡ οἰκογένειά μου καὶ ἐγὼ ὑπηρετήσαμεν πάντοτε τὴν Γαλλίαν. Κατάγομαι ἐκ τοῦ Πονδιχερῆ, ἐκ πατριωτισμοῦ δὲ δὲν ἠθέλησα ποτὲ νὰ μάθω τὴν ἀγγλικὴν.

— Τὸ αἰσθημα αὐτὸ σᾶς τιμᾶ, Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ κύριος Τολβιάκ, ὀλίγον ἐκπληκτος.

— Ὁφείλω νὰ θεωρῶμαι εὐτυχῆς, εἶπεν ἀκκιζομένη ἡ μὲν Ἀραβέλα. ὅτι ἡ Ἐξοχότης σᾶς δὲν διακρίνεται δυσμενῶς πρὸς ἐμὲ, διότι εἶμαι Ἀγγλὶς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν καρδίαν.

— ὦ! ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ Ναβθάβ, ὁ πατριωτισμὸς μου δὲν με ὠθεῖ εἰς βαθμὸν τοῦ ν' ἀποφεύγω τὰς κυρίας τοῦ τόπου σᾶς, ὅταν, καθὼς ὑμεῖς, κυρία, εἶνε βασιλίσσαι τῆς καλλονῆς.

Ὁ κατὰ πρόσωπον ἔπαινος οὗτος ἐγένετο εὐπρόσδεκτος, ἡδύνατο δὲ νὰ ἦτο καὶ εὐλικρινές, διότι ἡ κυρία Δίσηνυ ἦτο ἔτι ὠραία, καίτοι ὑπερβάσα τὰ ὄρια τῆς πρώτης νεότητος.

Εἶχε κόμην ξανθὴν θελκτικοῦ χρωματισμοῦ, δέρμα ἐξαισίας λευκότητος, χεῖλη ροδόχροα, καὶ ὀφθαλμοὺς κυανοὺς ἐκτάκτου λαμπηδόνος.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο σύνολον ἡλλοίου ὀλίγον φυσιογνωμίᾳ ἐλαχίστην εὐλικρινεῖν ἀποπνεύουσα.

Ἡ Ἀραβέλα ἐμειδία πάντοτε πρὸς οὓς ἀπηύθυνετο, οὐδὲν ὅμως παρετήρει αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον.

Ὅθεν ἐμειδία τῷ Ναβθάβ, καὶ ἠτοίμαζε φιλόφρονος ἀπάντησιν, ὅτε ἀνήγγειλον δύο ἀκούουθους τῆς πρεσβείας τῆς Βρασιλίας.

Οἱ ὑπερωκεάνειοι οὗτοι διπλωμάται ἦσαν ἰδιαίτεροι φίλοι αὐτῆς, ὅπως δὲ τοὺς ὑποδεχθῆ, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἰνδὸν ἄρχοντα ἐνωρίτερον ἀφ' ὅσον ἐπεθύμει.

— Ὁ κύριος Τολβιάκ δὲ Τιντσμενβραί, τὸν ὅποιον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω, θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ, Ἐξοχώτατε, νὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἶπεν αὐτὴ ἐπιχαρίτως.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τοὺς Βρασιλιανούς.

— Τί ἀξιέραστος κυρία! ἀνέκραζεν ὁ Ναβάβ. Πόσας χάριτας τῇ ὀφείλω, διότι μὲ προσεκάλεσεν, ἐμὲ τὸν ξένον. Τὴν γνωρίζετε πολὺ, κύριε;

— Πολὺ δὲν εἶνε ἡ λέξις, ἀπήντησεν ὁ Τολβιάκ. Ἡ κυρία Δίσευ εἶνε λίαν φιλόξενος, ἡ δὲ οἰκία της εἶνε ἡ μᾶλλον εὐχάριστος τῶν Παρισίων. Ἐρχομαι ἐδῶ συχνά, διότι διασκεδάζω, πιστεύω δέ, Ἐξοχώτατε, ὅτι θὰ συναντώμεθα ἐνίστε ἐνταῦθα, διότι ὑποθέτω ταξειδεύετε χάριν διασκεδάσεως.

— Χάριν διασκεδάσεως ἐν πρώτοις, ἀλλὰ καὶ διὰ μίαν ὑπόθεσιν. Ἐξ ἄλλου, ἀγαπῶ νὰ σπουδάζω τὰ ἥθη τῶν μερῶν τὰ ὅποια ἐπισκέπτομαι. Εἶμαι πολίτης Γαλλικῆς ἀποικίας, καὶ δὲν εἶχον ποτὲ ἰδεῖ τὴν Γαλλίαν. Ἀφότου ἦλθον ἐδῶ, τὰ πάντα μ' ἐνδιαφέρουν, ἀπὸ τὰς ἕξεις τῆς κοινωνίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπόψε εὐρίσκομαι, μέχρι τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον ἀπονέμουν δικαιοσύνην. Διὰ τοῦτο παρηκολούθησα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν δίκην τοῦ νεανίου ἐκείνου τὸν ὅποιον κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Ἄλλ' εἰπέτε μοι, κύριε, τί φρονεῖτε διὰ τὸν νέον αὐτόν. Τὸν θεωρεῖτε ἔνοχον;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἔνοχος.

— Εἰς ἐμὲ μοὶ ἐφάνη ὅτι ὑπῆρχον σκοτεινὰ μέρη κατὰ τὴν δίκην αὐτὴν.

— Θὰ σὰς ὁμολογήσω, Ἐξοχώτατε, ὅτι ὀλίγον ἐνησχολήθην δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ σχεδὸν ποσῶς δὲν ἀναγινώσκω τὴν Ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων. Ἐν τούτοις, μοὶ ἔκαμαν λόγον περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Λεκὸς εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν δολοφονηθεῖσαν γυναῖκα...

— Καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐνοχοποιεῖ σπουδαίως. Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ἄλλὰ σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ὅτι σὰς ἀπασχολῶ ἐπὶ θέματος τοσοῦτον θλιβεροῦ. Ἐπειδὴ δὲ εὐαρεστεῖσθε ν' ἀντικαταστήσετε τὴν κυρίαν Δίσευ, ἐνφ' αὕτη εἶνε ἀπησχολημένη εἰς τὸ νὰ περιποιηθῆ τοὺς προσκεκλημένους της, θὰ τολμήσω νὰ παρακαλέσω νὰ γίνηται ὁ εἰσηγητῆς μου εἰς κοινωνίαν δι' ἐμὲ ὅπως νέαν. Ἴσως ἡ θέσις μου δὲν εἶνε ἐδῶ, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας μου, ἀλλὰ δὲν σὰς ἀποκρύπτω ὅτι εὐχαριστοῦμαι πολὺ.

— Ὅταν τις εἶνε εὐγενῆς καὶ πλούσιος, ὅπως ὑμεῖς, Ἐξοχώτατε, εἰς Παρισίους εἶνε πάντοτε νέος. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ὅλων τῶν κομφῶν κυριῶν, αἵτινες συνέρχονται καθ' ἑκάστην πέμπτην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἀραβέλας, καὶ ἀφοῦ μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς παρουσιάσω...

— Ὡ! εὐχαρίστως. Πρὶν ὅμως ἐπιφελῆθῶ τῆς εὐγενούς προσφορᾶς σας, ὀφείλω νὰ σὰς κάμω λόγον περὶ ἐμοῦ, διότι δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον ν' ἀπα-

τηθῆτε ἐπὶ τοῦ αἰτίου, τὸ ὅποιον μὲ ὠθεῖ νὰ ἐπεκτείνω τὰς σχέσεις μου παρὰ τῇ Παρισίνῃ κοινωνίᾳ, πλεον ἄφ' ὅ,τι ἀρμόζει εἰς γέροντα, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγητε. Εἶμαι ὁ τελευταῖος τῆς γενεᾶς μου, καθόσον ἀπώλεσα ἐσχάτως τὸν μονογενῆ υἱόν, τὸν ὅποιον ἐλάτρευον.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἐποίησε νεῦμα συμπαθοῦς οἴκτου, ὁ δὲ Ναβάβ ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι κάτοχος εἰς τὰς Ἰνδίας μεγάλης περιουσίας, ἥτις θὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ Κράτος ἐὰν δὲν τὴν διαθέσω, διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἀφήσω εἰς τοὺς ἀπογόνους ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἄλλοτε ἔσσε τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου. Δυστυχῶς, δὲν γνωρίζω τοὺς ἀπογόνους του! Διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν Εὐρώπην ὅπως κατορθώσω νὰ τοὺς ἀνακαλύψω.

— Θὰ λογιζώμαι εὐτυχῆς, Ἐξοχώτατε, νὰ σὰς συνδράμω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ εὐγενούς τούτου ἔργου, εἶπεν ὁ Τολβιάκ, ὅστις ὠσφραίνεται ἤδη τὴν περίστασιν νὰ κερδήσῃ σπουδαῖον ποσόν, χρησιμοποιοῦν τὰ πλεονεκτήματά του.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰνδός, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι διὰ τῶν πολυαριθμῶν σχέσεών σας, εἴσθε εἰς θέσιν νὰ μοὶ χορηγήσητε πολυτίμους πληροφορίες. Ὁ φίλος τοῦ πατρός μου ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, καὶ ὠνομάζετο Ὁ - Σολιβάν.

Β'

— Ὁ - Σολιβάν! ἐπανελάβεν ὁ Τολβιάκ. Ὁμιλεῖτε περὶ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιβάν;

— Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸ τριακοστὸν τρίτον τάγμα τοῦ πεζικοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ναβάβ.

— Εἰς τὴν διοικητικὴν περιοχὴν τῆς Βομβάης, ἐπανελάβεν ὁ ἀνιχνευτής.

— Ἀκριβώς.

— Καὶ ὅστις ἀπεβίωσεν εἰς Πουνάχ τὸ 1811;

— Τὸ ἤξεύρετε αὐτό! ἀνέκραζεν ὁ Ἰνδός. Ἀλλὰ τότε γνωρίζετε ἴσως τοὺς κληρονόμους του;

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Τολβιάκ ἦτο ἀξιοπερίεργον.

Ἐξέφραζε ταῦτοχρόνως τὴν ἐκπληξίν, τὴν ἀπλησίαν, τὴν ταραχὴν.

Τὴν ἐκπληξίν πρὸ πάντων, καθ' ὅσον εἶχε λόγους νὰ ἐκπληττεται.

Ἡ κληρονομία Ὁ - Σολιβάν ἦτο ἡ σπουδαίως ἀποσχολούσα τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ὑπόθεσις.

Εἶχεν ἐγκαταλείψει ἐπίτηδες τὸ Λονδίνον, ἵνα ἐνασχοληθῆ εἰς αὐτὴν. Εἰς οὐδένα εἶχε κάμει περὶ αὐτῆς λόγον, παρὰ μόνον εἰς τοὺς προϊσταμένους αὐτοῦ τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἰδοὺ ὅτι αἴφνης εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀνθρώπου, ἐλθόντος ἐκ τοῦ Πονδισερῆ, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπανεῦρῃ τὰ ἔχνη τῶν ἀπογόνων τοῦ λοχαγοῦ.

Τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κληρονομίαν ὁ κύριος Τολβιάκ ἐθεώρει ἤδη ὡς ἴδιον κτῆ-

μα. Διέβλεπε τούλαχιστον ἐν αὐτῇ μεταλλεῖον χρυσοῦ, πλουσιωτέρου πολλῶν τῆς Καλιφορνίας μεταλλείων.

Ὅθεν φυσικῶς ἐπόμενον ἦτο ὅτι ὤφειλε νὰ δυσπιστῆ πρὸς ξένον, ὅστις ἤρχετο νὰ διαταραξῆ τοὺς συνδυασμούς του.

Ἐν τούτοις ὁ ξένος οὕτως οὐδόλως ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο ἀνταγωνιστῆς αὐτοῦ, ἀφοῦ τούναντίον, ἐσκέπτετο ν' ἀφήσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν γενεάν τοῦ ἀποβιώσαντος Ὁ - Σολιβάν.

Ὁ ἀξίειπαινος οὕτως σκοπὸς ἦτο ἀξίος προσοχῆς, ὁ δὲ Τολβιάκ συνελθὼν ἤδη ἐκ τῆς ταραχῆς του, ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῆ μετὰ συνέσεως, καὶ νὰ βεβαιωθῆ ἐν πρώτοις μήτοις ὁ Ναβάβ ὑπέκρυπτε τοὺς ἀληθεῖς σκοπούς του.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε μετὰ μικρὰν παύσιν, ἐκπλήττεσθε ὅτι εἶμαι τόσον καλῶς πληροφορημένος, πράγματι δὲ δὲν θὰ ἐπιρριμένατε ν' ἀπαντήσετε ἐντὸς τοῦ φαιδρουῦ τούτου σαλονίου ἀνθρωπὸν, γνωρίζοντα τὸ ὄνομα ἀξιωματικοῦ, ἀποθανόντος χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων πρὸ ἐξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν. Ὁφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔμενα εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἐσχετίσθην μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, ὅστις πολλάκις μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιβάν καὶ τῆς κληρονομίας του.

— Ἄφησε λοιπὸν περιουσίαν; ἠρώτησεν ὁ Ναβάβ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου.

— Περιουσίαν ἀρκετὰ σπουδαίαν, ἀπήντησεν ὁ Τολβιάκ μετ' ἐπιφυλάξεως, ἡ δὲ περιουσία αὐτὴ δὲν παρεδόθη εἰς τοὺς κληρονόμους, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀγνοοῦν ποῦ εὐρίσκονται.

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ πλούσιοι αὐτοὶ οἱ κληρονόμοι;

— Θὰ ἦσαν ἐὰν παρουσιάζοντο, καὶ ἂν ἠδύναντο ν' ἀποδείξουν τὰ ἐπὶ τῆς κληρονομίας δικαιώματά των, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδεὶς διεξεδίκησεν αὐτὴν. Ἐν τούτοις, εἶνε σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ἡ οἰκογένεια Ὁ - Σολιβάν δὲν ἐξέλειπεν ὀλοσχερῶς. Ὁ λοχαγὸς εἶχε τέσσαρας ἀδελφάς, αἵτινες ὅλαι ἀφησαν τέκνα, ἀλλ' ἀπέθανον ἐν τῇ δυστυχίᾳ, τὰ δὲ τέκνα διεσκορπίσθησαν...

— Διατί νὰ μὴ μάθω ἐνωρίτερον τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἱστορίαν! εἶπε στενάζων ὁ Ἰνδός ἄρχων.

— Κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐγένοντο ἀναζητήσεις, ἀλλὰ πολὺ ἀργά. Ἡ περιουσία τοῦ λοχαγοῦ προέρχεται ἐκ τῆς πωλήσεως γαιῶν, τὰς ὁποίας κατεῖχεν εἰς Καναδᾶν, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε ὑπηρετήσει, καὶ αἵτινες, ἐνόσφ αὐτὸς ἔζη, δὲν εἶχον καμμίαν ἀξίαν. Μία πόλις ἐκτίσθη βραδύτερον ἐπὶ τῶν γαιῶν, αἵτινες ἐπωλήθησαν εἰς ὑψηλὴν τιμὴν, πολὺν καιρὸν μετὰ τὸν θάνατόν του. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἀδυναμίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθη ὁ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς κληρονόμους. Τὸν κληρονόμον, ἔπρεπε νὰ εἶπω, διότι δὲν δύναται νὰ εἶνε παρὰ εἰς καὶ μόνος, καθότι, κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν νόμον, ὁ ἐκ πλαγίου βαθμοῦ

πλησιέστερος συγγενής αποκλείει τούς άλλους. Ούτως, ἐάν ὑπάρχη ἀκόμη ἀνεψιός τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιδιάν, θὰ κληρονομήσῃ αὐτόν, ἀποκλειομένων ὅλων τῶν λοιπῶν μακροτέρων βαθμῶν συγγενῶν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε. Ἐἶνε ἀδύνατον νὰ ὀρισθῇ σαφέστερον ἢ θέσις τῆς οἰκογενείας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρομαι, καὶ δοθείσης εὐκαιρίας, θὰ χρησιμοποιήσω τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας μετὰ τσαύτης ὑποχρεωτικῆς καλωσύνης μοι δίδετε.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω ποῖαν χρῆσιν θέλετε κάμει τῶν πληροφοριῶν τούτων; εἶπε μετὰ τινος δισταγμοῦ ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Ἐἶνε ἀπλούστατον. Ἐὰν ἡ τύχη εὐδοκήσῃ ν' ἀνακαλυφθῶσιν οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ φίλου τοῦ πατρός μου, θὰ διανείμω τὴν περιουσίαν μου μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες θ' ἀποκλεισθοῦν τῆς κληρονομίας. Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ὄνειρον.

— Ἴσως, εἶπε ζηρωῶς ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι ὅλαι αἱ ἀναζητήσεις ἀπέβησαν εἰς μάτην; Πῶς δύναμαι ἐγώ, ὅστις ἔρχομαι ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῶν Ἰνδιῶν, ν' ἀνακαλύψω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον αἱ Ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ ἐζήτησαν ματαίως;

— Ἀναμφιβόλως, ἐὰν ζητήσετε ὁ Ἰδιος, εἶνε πολὺ πιθανόν, Ἐξοχώτατε, νὰ μὴ ἐπιτύχετε. Ἀλλ' ἄλλος δύναται νὰ ζητήσῃ ἀντὶ ὑμῶν.

— Ἄλλος! καὶ ποῖος λοιπόν; Γνωρίζετε κανένα εἰς τὸν ὅποιον νὰ δύναμαι νὰ ἀναθέσω τὴν ἐντολὴν αὐτήν;

— Ὅχι, ἀλλ' ἴσως εὐρεθῇ κανεὶς. Δὲν γνωρίζετε ἴσως ὅτι, εἰς τὴν Γαλλίαν, κηθῶν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπάρχουν ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς ἐπάγγελμα ν' ἀναδέχωνται τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἐχω πολλὰς σχέσεις εἰς Παρισίους καὶ θέλω καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὅπως σὰς γνωρίσω μὲ ἕνα τοιοῦτον ἐρευνητὴν. Ὁρεῖλω ἐν τούτοις νὰ σὰς προειδοποιήσω, ὅτι οἱ ἐργολάβοι οὗτοι δὲν ἐργάζονται δωρεάν, καὶ ὅτι μάλιστα πωλῶσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς ὑψηλὰς τιμὰς.

— Αὐτὸ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει, καὶ θὰ πληρώσω ὅ,τι μοι ζητήσουν. Ἐὰν εἶνε ἀνάγκη νὰ προκαταβάλλω ποσὸν τι διὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐρευνῶν, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ πράξω.

— Τότε, εἶπεν ὁ κύριος Τολβιάκ, οὕτινος ἀπήστραπτον οἱ ὀφθαλμοί, δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι μετὰ τινος ἡμέρας, θὰ σὰς πέμψω ἕνα ἀνθρώπον δραστήριον καὶ νοήμονα. Ἀπὸ τῆς αὔριον θέλω γράψαι εἰς Ἀγγλίαν διὰ νὰ ζητήσω νὰ μοι κοινοποιηθῶσιν αἱ μέχρι τοῦδε συλλεχθεῖσαι πληροφορίες. Θὰ καταστήσω τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ἐνήμερον τῶν διατρεξάντων, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι θέλει ἐπιτύχει. Αἱ ἀνερευνηθεῖς δὲν ἐφέρον ἀποτέλεσμα, διότι διηύθυνον αὐτὰς ἀνθρώποι οὐδόπως ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Πράκτωρ, πρὸς τὸν ὅποιον θὰ

ἐξησφαλιζάτε γενναίαν ἀμοιβήν, θὰ ἐνεργήσῃ πολὺ ταχύτερον καὶ καλλίτερον ὅλων τῶν Εἰσαγγελέων τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, κύριε, καὶ ἐπειδὴ συγκρατήθεσθε νὰ μοι κάμητε τὸσον μεγάλην ἐκδούλευσιν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπανίδω προσεχῶς.

— Ἐὰν ἡ Ἐξοχότης σας εὐαρεστηθῇ νὰ μοι εἴπῃ ποῦ δύναμαι νὰ τὴν ἀνταμῶσω...

— Κατοικῶ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον»... προσωρινῶς, διότι, προτιθέμενος νὰ διαμείνω τοῦλάχιστον ἐν ἔτος εἰς Γαλλίαν, ἔχω σκοπὸν ν' ἀγοράσω οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐγκατασταθῶ. Ἡμεῖς οἱ Ἀσιανοί, εἰμεθα συνειθισμένοι εἰς ἀνετον βίον, καὶ ἐὰν εὐρίσκον ν' ἀγοράσω εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων καμμίαν μεγάλην ἐξοχικὴν οἰκίαν μεδενδροστοιχίαν...

— Γνωρίζω ἀκριβῶς μίαν, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ εἶνε τῆς ἀρεσκείας σας, καὶ ἐὰν ἐπιθυμεῖτε, θὰ πληροφορηθῶ μήπως πωλῆται.

— Ἀληθῶς, κύριε, μὲ καθυποχερόντε, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σὰς ἐκφράσω...

Αἱ φιλοφρονήσεις τοῦ Ναβῶβ διεκόπησαν ὑπὸ τῆς κυρίας Δίσνεϋ, ἥτις, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τοὺς Βρασιλιανούς τῆς παρά τινι τραπέζῃ χαρτοπαιγνίου, ἐπανήρχετο νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις καὶ τὰ μειδιαματὰ αὐτῆς εἰς τὸν λέοντα τῆς συναναστροφῆς.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἀνκπύζασα ὄλην αὐτῆς τὴν χάριν, αἱ φίλαι μου θὰ θυμώσουν πολὺ κατὰ τοῦ κυρίου Τολβιάκ ὅτι σὰς ἐκράτησε διὰ λογαριασμόν του. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρουσιάσω αὐτάς.

Ὁ Ναβῶβ ἀρέθη νὰ ὀδηγηθῇ, ὡς ἀρχων εἰθισμένος νὰ δέχεται τὰς ἐνδείξεις σεβασμοῦ τοῦ ὠραιότερου ἡμίσεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Εἰς τὰς Ἰνδίας, αἱ γυναῖκες περὶ πολλοῦ ποιοῦνται ν' ἀρέσκωσιν εἰς τοὺς αὐθέντας αὐτῶν, ὁ δὲ Ζαφέρ ἠδύνατο νὰ πιστεῦρ ὅτι ἐδέσποζεν ἀκόμη εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ἐν Βαχώρα ἀνακτόρου του, διότι αἱ ἀκόλαστοι τῆς Ἀραβέλας προσκεκλημένοι οὐδεμίαν ἐφείσησαν πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνης. Εἶπον αὐταῖς ὅτι ἐκέκτητο ἑκατομμύρια, ἅτινα ἤρχετο νὰ ἐξοδεύσῃ ἐν Γαλλίᾳ.

— Παίζετε βικαρῶν, Ἐξοχώτατε; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγλίς, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ παρουσίασις.

— Γνωρίζω αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἀπήνητησεν ὁ εὐγενὴς ξένος, διότι τὸ παίζουν πολὺ εἰς τὸ Πονδιχερῆ... δὲν προτιμῶ ὅμως αὐτό.

— Προτιμᾶτε τὸν λανσκενέ; εἶπε μετὰ προθυμίας ἡ κυρία.

— Ὅχι. Τὸ παιγνίδιον, τὸ ὅποιον μεταξὺ ὅλων μοὶ ἀρέσκει, εἶνε... θὰ γελᾶτε βεβαίως, εἶνε τὸ παιγνίδιον τὸ ὅποιον διεσκέδαζεν ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ὅταν τὴν ἐδολοφρόνησαν... εἶνε τὸ παιγνίδιον τῆς πασιένσας... δὲν τὸ ὀνομάζετε οὕτως;

[Ἐπειτα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐν Λονδίῳ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1870, ἔτους τοῦ μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας πολέμου. Τὰ πρόσωπα εἰσὶν: Ἰούλιος Γκράϋ, ὁ Ὀρράτιος Δεχόλτ, ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρβϋ, ἡ Χάρης Βράδον, ἡ Μέρση Μερρίκ.

5

Ἡ δεσποινὴς τῆς ἀκολουθείας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἐἶνε ὠραία χειμερινὴ ἡμέρα.

Ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος, τὸ παγερὸν ψυχὸς δριμύ, ὁ παγετὸς παχύς.

Ἐορτὴ διὰ τοὺς παγοδρόμους.

Τὸ ἐστιατόριον τοῦ ἀρχαίου μεγάρου Ρβϋ ἐν Κένσιγκτον, ἐνὶ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων προαστείων τοῦ Λονδίνου, εἶνε γνωστότατον εἰς τοὺς καλλιτέχνους καὶ ἐρασιτέχνους διὰ τὰ ἐκ ξύλου γλυπτουργήματά του, κομισθέντα ἐκ Φλωρεντίας ὑπὸ τινος προγόνου τοῦ νῦν κατόχου.

Ἀλλὰ τὰ θαυμάσια ταῦτα τῆς Ἰταλικῆς τέχνης δὲν κοσμοῦσιν ἢ μόνον τὰς τρεῖς πλευρὰς τῶν τοίχων.

Ἐπὶ τῆς τετάρτης ἢ πρῶδος τῆς συγχρόνου πολυτελείας διέκοψε τὴν μονοτονίαν.

Ἐθυσίασαν τὰ ξύλινα λεπτουργήματα ἕνα ἐγκαταστήσασιν θερμοκήπιον, συνεχόμενον μετὰ τῆς αἰθούσης, εἶδος θαυμασίου χειμερινοῦ κήπου, πλήρους σπανίων φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Δεξιᾶ, ὅταν τις θεωρῇ κατὰ μέτωπον τὸ θερμοκήπιον, θύρα ἄγει πρὸς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐκεῖθεν ἑτέρα διὰ μέσου μακροῦ προαυλίου πρὸς τὰ ἄλλα διαχωρίσματα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μεγάρου.

Ἀριστερᾶ, δευτέρα ὁμοία θύρα ἄγει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καπνίσματος καὶ εἰς μικρότερον τι δωμάτιον, δεσπῶζον τῶν δευτερευουσῶν εἰσόδων τῆς οἰκίας.

Ἀριστερᾶ, ἀκριβῶς ταύτης, ὑψοῦται μεγάλη ἐστία στηριζομένη ἐπὶ προμετωπίδος ἐκ μαρμάρου, γεγλυμμένου, κατὰ συγκεχυμένον ρυθμὸν καὶ κεκοσμημένου δαψιλῶς, ὡς συνειθίζετο κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὸν αἰῶνα ἐν Ἀγγλίᾳ.

Εἰς ἡσκημένον, ἔμπειρον καὶ φιλόκαλον ὀφθαλμὸν τὸ ἐστιατόριον τοῦτο, μετὰ τὴν κατὰ τὸν σύγχρονον συρμὸν ἐπίπλωσιν του καὶ τὸ γειτονικὸν θερμοκήπιον, μετὰ τὰ ἀρχαῖα ξυλουργήματα, μετὰ τὰς μεγάλας θύρας του καὶ τὴν κολοσσιαίαν ἐστίαν του, προᾶγει διαφορομιγῶν ἐντυπώσεων ἔκπληξιν, σχεδὸν ἐπαναστατικὴν, συρμῶν, ἐποχῶν καὶ σχολῶν, ὅπως διαφόρων καὶ συγχρομένων.

Ἀλλ' ἄπειρος ὀφθαλμὸς δὲν βλέπει ν' αὐτῷ ἢ περισσεῖαν πολυτελείας καὶ φιλοκαλοῦ ἀνέσεως.

Εἶνε τοῦτο πλούσιον, ἀνετον καὶ εὐάρεστον διαμονητήριον, οἱ κύριοι τοῦ ὁποίου γνωρίζουσι κάλλιστα ν' ἀπολαμβάνωσι τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς.

Τὸ ὄρολόγιον τοῦ τοίχου πρὸ μικροῦ ἐσήμανε τὴν δεκάτην ὥραν.

Ἡ τράπεζα εἶνε ἐστρωμένη διὰ τὸ δεύτερον πρόγευμα.

Τὰ περὶ αὐτὴν καθήμενα ἄτομα εἰσὶ τρία τὸν ἀριθμὸν.

Πρώτη ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Μία νεᾶνις, ἡ ἀναγνώστρια καὶ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας τῆς.

Καὶ τέλος εἰς ξένος φιλοξενούμενος τοῦ μεγάρου, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἤδη ἐν τῇ διηγήσει ταύτῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ, προσκεκλημένου εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα στρατιωτικοῦ ἀνταποκριτοῦ ἀγγλικῆς τινος ἐφημερίδος.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ παρουσιάζει καὶ συνιστᾷ οὕτως εἰπεῖν ἡ ἰδία ἑαυτήν.

Ὅστις καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀξιοῖ ὅτι εἶνε γνωστὸς εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ οὔτε τὸ ἄτομον τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

Τίς δὲν ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν πολυτίμων τριχάπτων τῆς καὶ τῶν δυσεκτιμητῶν ρουβινίων τῆς;

Τίς δὲν ἐθαύμασε τὴν εὐγενῆ μορφήν τῆς, τὴν ὠραίαν λευκὴν ἀλλὰ πάντοτε θαυμασιῶς κεκομμωμένην κόμην τῆς καὶ τοὺς ἐξαισίους μέλανας ὀφθαλμούς τῆς, οἵτινες διεφύλαξαν τὴν ἐφηβικὴν λάμψιν τῶν ἀπὸ ἐξήκοντα ἤδη ἔτων, ὅτε τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κοινωνικὴν σκηνήν;

Τίς δὲν ἀπήλασε τὸ θέλητρον τῆς αἰμύλης ὁμιλίας τῆς, τοῦ νεάζοντος πάντοτε ἀνεξάντλητου πνεύματός τῆς, τοῦ ἐπιχαρίτου φιλοσκώμμοнос ὕφους καὶ τῶν ἐπαγῶν τρόπων τῆς;

Τίς θὰ εἶνε ὁ σύγχρονος ἐκεῖνος ἀποχωρητής, ὅστις δὲν γνωρίζει, τοῦλάχιστον ἐξ ἀκοῆς, τὸ ἀπείρως εὐφάνταστον καὶ πρωτότυπον τῶν φρονημάτων τῆς, τὰς γενναίας ἐνθαρρύνσεις, ἃς ἀρέσκειται νὰ παρέχη εἰς τὰς ἀρτιοφανεῖς ἀξίας οἰας-δήποτε φύσεως ἢ τάξεως καὶ ἂν ᾧσι, τὴν οὐχὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι φιλανθρωπίαν τοῦ συρμού, ἀλλὰ τὴν πρὸς ἀπόλαυσιν ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως τῆς ὅτι διέπραξε τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀνεξάντλητον μακροθυμίαν τῆς, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἀχαριστία δύναται ν' ἀποθαρρύνῃ, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ταπεινοφροσύνη δύναται νὰ ψυχράνῃ. . . ;

Πάντες ἤκουσαν νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς δημοφιλοῦς γηραιᾶς κυρίας, χήρας συζύγου πρὸ πολλοῦ λησμονηθέντος, μὴ ἐπαφήσαντος εἰς αὐτὴν τέκνα.

Πάντες ἐγνωρίζον τὴν Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ.

Ἄλλὰ τίς γνωρίζει τὴν δεξιᾶ αὐτῆς καθήμενην ὠραίαν νεάνίδα, ἣτις παίζει διὰ τῆς περόνης τῆς, ἀντὶ νὰ σκέπτεται ἀπλούστατα νὰ φάγῃ;

Οὐδεὶς.

Εἶνε κομψῶς ἐνδεδυμένη μὲ φαῖαν ἐσθῆτα, διὰ βελούδου ὁμοιοχρόου κοσμομέ-

νην, ἣν ἐν συνόλῳ καθιστᾷ φαιδρότεραν ἐρυθρὰ ταινία περιδεδεμένη εἰς τὸν λαϊμόν τῆς.

Εἶνε σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ ὕψηλοῦ ἀναστήματος ὅσον καὶ ἡ Λαίδη Ζάνετ, τὸ δὲ παραστατικὸν τῆς εἶνε τόσον ἐπιχαρὶ καὶ εὐσταθῶς σεμνόν, ὅποιον σπανίως ἀπαντᾷ παρὰ ταῖς γυναιξίν, αἵτινες ὑπερβαίνουσι τὸ μέσον ἀνάστημα.

Διὰ τι δὲ μεγαλοπρεπὲς ἐν τῇ φυσικῇ στάσει τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν μεγάλων μελαίνων ὀφθαλμῶν τῆς, οἱ μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς, δὲν θὰ ἐδυσκολεύοντο, βλέποντες αὐτήν, νὰ μαντεύωσιν ἐν ταύτῃ γόνον εὐγενεστάτου αἵματος.

Φεῦ! δὲν εἶνε ἐν τούτοις ἡ ἀπλῶς ἡ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας καὶ ἀναγνώστρια τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ διὰ λαμπρῶς μελαίνης κόμης στεφομένη κεφαλὴ τῆς ὁσάκις ἡ Λαίδη Ζάνετ ὁμιλεῖ, κλίνει μετὰ τινος χαρίεντος σεβασμοῦ.

Ἡ ὠραία, μικρὰ καὶ εὐεργετικὴ χεὶρ αὐτῆς εἶνε ἀκαταπαύστως καὶ πάντοτε πρόθυμος νὰ ἐκτελῇ καὶ τὰς μικροτέρας ἐπιθυμίας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ γηραιὰ κυρία ἐξ ἄλλου, συμπαθῶς οἰκεία μετ' αὐτῆς, τῇ ὁμιλεῖ πάντοτε ὡς θὰ ὁμιλεῖ πρὸς θετὴν κόρην.

Ἄλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ὠραίας δεσποινίδος τῆς ἀκολουθίας ἐκδηλοῦται πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς αἰδήμονος συστολῆς, τὸ δὲ μειδιάμα τῆς προδίδει σταθερῶς τὴν αὐτὴν ἀναλλοίωτον θλίψιν, ἀκόμη καὶ ὅταν μειδιᾷ, ἢ ἀνταποκριθῆ πρὸς τὸν ἐγκάρδιον γέλωτα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Υπάρχει λοιπὸν μυστήριόν τι ἐν τῇ νεότητι, ἐν τῇ καλλονῇ ταύτῃ;

Τὸ πνεῦμα ἢ τὸ σῶμα τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης ὑπάρξεως πάσχει;

Ὅποιας φύσεως εἰσὶ τὰ αἰσθήματα, ὅφ' ὧν φαίνεται συνταραττομένη;

Φύσεως ἐλέγχου.

Μάλιστα, ἀληθῶς κατετυραννεῖτο καὶ ἐμαραίνετο ὑπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βᾶρος αἰωνίου ἐλέγχου, ὃν ἀποτείνει αὐτῇ ἡ συνειδησίς τῆς.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς οἰκοδεσποίνης τοῦ μεγάρου, τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν δαιτυμόνων τῆς οἰκίας εἶνε ὁποία πράγματι φαίνεται ὅτι εἶνε, ἡ Χάρις Βράδον, ὄρφανὴ ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

Ἡ ἰδία ὅμως γνωρίζει ὅτι εἶνε ἡ ἔκθετος τῶν τριόδων τοῦ Λονδίνου, ἡ πελᾶτις τοῦ Ἀσύλου τοῦ ἄστεος, ἡ γυνὴ τῆς ἀπωλείας, ἣτις, ἀφοῦ ματαίως ἐπειράθη ν' ἀποπλύνῃ ἀφ' ἑαυτῆς τὰ στίγματα τοῦ παρελθόντος, ἐδράξατο τῆς στανίδος, ἣν ἡ τύχη τῇ προσήνεγκε, καί, ὅπως καταστῆ ἐντιμος, ἔκλεψε μίαν οἰκογένειαν καὶ ἐν ὄνομα.

Εἶνε ἡ προστατευομένη τοῦ σκοτίου καὶ τρομεροῦ μυστικοῦ τῆς, κρυπτομένη ὑπὸ ὄνομα, ὅπερ ἀνήκει εἰς ἄλλην, σφετερισθεῖσα τὴν ἠθικὴν ζωὴν καὶ τὴν θέ-

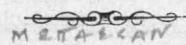
σιν τῆς δυστυχῶς φονευθείσης ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ ὑπὸ γερμανικοῦ μύδρου.

Ἡ Μέρση Μερρικ νὰ τολμήσῃ μόνον εἶχεν, ὅπως γίνῃ Χάρις Βράδον.

Ἐτόλμησε καὶ εἶνε ἡδὴ Χάρις Βράδον ἀπὸ τεσσάρων ὡς ἑγγίστα μηνῶν.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν παρουσιάζομεν αὐτήν, ἐνῶ ἡ Λαίδη Ζάνετ ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ, αἱ σκέψεις τῆς ἀναδράμουσι πρὸς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔκαμε τὸ πρῶτον ὀλέθριον βῆμα εἰς τὸ στάδιον τοῦτο τοῦ ψεύδους.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Διήγημα.

Ἦτο ὠραία καὶ χαρίεσσα ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται, ὡς ἐκ πλάνης τῆς τύχης, ἐν οἰκογενεῖᾳ ὑπαλλήλου. Δὲν εἶχε προῖκα, οὔτ' ἐλπίδας, οὔδ' ἕτερόν τι μέσον, ὅπως γίνῃ γνωστή, ὅπως ἀγαπηθῆ καὶ γίνῃ σύζυγος ἀνδρὸς πλουσίου καὶ διακεκριμένου ἕνεκα τούτου ἐδέχθη ὡς σύζυγόν τῆς κατώτερόν τινα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἐνεδύετο ἀπλῶς, μὴ δυναμένη νὰ ἐνδύθῃ πολυτελῶς. Ἦτο ὅμως δυστυχῆς, ὡς μὴ κατέχουσα τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ θέσιν! διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν οὔτε κοινωνικὰς τάξεις, οὔτε καταγωγὴν, τῆς καλλονῆς αὐτῶν, τῆς χάριτος καὶ τῶν θελγῆτρων χρησιμευόντων αὐταῖς ἀντιγεννήσεως καὶ οἰκογενείας. Ἡ φυσικὴ αὐτῶν λεπτότης, τὸ ἐνστικτὸν τῆς κομψότητος, τὸ σπινθηρίζον πνεῦμα, εἰσὶ τὰ μόνα τῶν πλεονεκήματα καὶ ταῦτα ἐξισοῦσι τὰς κόρας τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς μεγάλας κυρίας.

Υπέφερον ἀπαύστως, αἰσθανομένη ὅτι ἐγεννήθη, ἵνα ζῆσθ βίον πολυτελῆ.

Υπέφερον ἐκ τῆς πτωχείας τοῦ οἴκου τῆς, τῆς ἀθλιότητος τῶν τοίχων, τῆς παλαιότητος τῶν καθισμάτων, τῆς ἀσχημίας τῶν ὑφασμάτων. Πάντα ταῦτα, ἅτινα ἄλλη γυνὴ τῆς τάξεως τῆς οὔτε κἂν θὰ παρητέρει, ἐβασάνιζον καὶ ἐκίνουν αὐτὴν εἰς ἀγανάκτησιν.

Ἡ ὄψις τῆς μικρᾶς ὑπηρετρίας τῆς διήγειρεν ἐν αὐτῇ λύπας καταθλιπτικὰς καὶ ρευθασμοὺς ἀορίστους.

Ὡνειροπόλει σιωπηλοὺς ἀντιθαλάμους μὲ αὐλαίας ἐκ τάπητος Ἀνατολικῆς, φωτιζομένους ὑπὸ ὕψηλῶν ὀρειχαλκίνων λαμπτήρων καὶ δύο εὐτραφεῖς ὑπηρετὰς μὲ βραχείας περισκελίδας καὶ στολὰς χρυσοπαρόφους.

Ἐπεθύμει μεγάλας αἰθούσας ἐπεστρωμένας διὰ φανταστικῶν μεταξίνων ὑφασμάτων, ἐπιπλα ἐκλεκτὰ φέροντα γλυφὰς πολυτίμους, κομψοτεχνήματα ἀνεκτίμητα καὶ μικρὰς αἰθούσας ἀρωματωδεῖς, μοναδικὰς διὰ συνδιάλεξιν κατὰ μόνας μετὰ τῶν στενοτέρων φίλων, μετὰ τῶν γνωστῶν καὶ περιζητήτων ἀνδρῶν,

ὦν ὄλαι αἱ γυναῖκες ἐπιθυμοῦσι καὶ ἐπιζητοῦσι τὴν προσοχὴν.

Ὅτε ἐκάθητο, ὅπως δειπνήσῃ, πρὸ τῆς στοργῆς τραπέζης, κεκαλυμμένης δι' ὀθόνης χρησιμευούσης τριῶν ἡμερῶν, ἀπέναντι τοῦ συζύγου της, ὅστις ἐγοητεύετο ἐκ τοῦ πτωχικοῦ δείπνου των, ὠνειροπόλοι ἐκλεκτὰ δείπνα, στιλπνὰ ἀργυρὰ σκευῆ, ἐπιστρώσεις καλυπτούσας τοὺς τοίχους δι' ἀρχαίων προσώπων καὶ ἰδιορρυθμῶν πτηνῶν ἐν μέσῳ δάσους νηρηίδων ὠνειροπόλοι φαγητὰ ἐκλεκτὰ, προσφερόμενα ἐντὸς θαυμασίων σκευῶν, φιλοφρονήσεις μόλις ἀκουόμενας μὲ μειδιάμα σφιγγός, ἐνῶ συγχρόνως θὰ τρώγῃ τὸ εὐγευστον κρέας σπανίου πτηνοῦ ἢ ἰχθύος.

Καὶ οὔτε πολυτελεῖς ἐνδυμασίας εἶχεν, οὔτε κοσμήματα. Τὰ ἡγάπα δὲ μόνον, διότι ἡσθάνετο ἑαυτὴν γεννηθεῖσαν πρὸς τοῦτο καὶ τοσοῦτον ἐπεθύμησε νὰ ἀρέσκη, νὰ φθονῆται, νὰ γοητεύῃ καὶ νὰ εἶνε παντοῦ περιζήτητος.

Εἶχε φίλην πλουσίαν, σύντροφον κατὰ τὰ παιδικὰ της ἔτη καὶ δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὴν ἐπισκέπτηται, τοσοῦτον ὑπέφερον ἐπανερχομένη ἐκεῖθεν. Καὶ ἔκλαιεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας, ἐκ τῆς λύπης, τοῦ πόθου, τῆς ἀπελπισίας, τῆς ἀμηχανίας της.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ σύζυγός της εἰσῆλθε μὲ ὕψος εὐχάριστον, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μεγαλόσχημον φάκελλον.

— Μαρία, σοῦ ἔφερα κάτι τι καλόν.

Ἐσπευσε ταχέως ἡ σύζυγός του, ἔσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἔσυρεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου ἐντυπον: «Προσκλητήριον διὰ τὸν χορὸν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας».

— Καὶ τί θέλεις νὰ τὸ κάμω; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἐπὶ μᾶλλον ἀδημονοῦσα.

— Τί νὰ τὸ κάμῃς; Ὑπέθεσα, ἀγαπητή μου, πῶς ἤθελεις εὐχαριστηθῆ. Τέτοια καλὴ εὐκαιρία κανεὶς δὲν τὴν ἀφήνει ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐκοπίασα πολὺ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ προσκλητήριον. Θαρρεῖς πῶς καθένας πέρνει; Ἀποφάσεις νὰ πᾶς καὶ θὰ ᾄδῃς ἐκεῖ κόσμον καὶ κόσμον.

Ἐκεῖνὴ τὸν προσέβλεπε μὲ ὄμμα σχεδὸν ὀργίλον.

— Καὶ τί θέλεις νὰ φορέσω γιὰ νὰ πάγω;

— Μὰ... τὸ φόρεμα ποῦ βάζεις καὶ εἰς τὸ θέατρον. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε πολὺ καλόν...

Ἐσιώπησεν ἐκπληκτος, τεθορυβημένος, βλέπων ὅτι ἡ σύζυγός του ἔκλαιε. Δύο παχέα δάκρυα ἐκύλισαν βραδέως ἀπὸ τῶν βλεφάρων της.

— Τί ἔχεις, μὰ τί ἔχεις; ἠρώτησέ δειλά, δειλά.

— Τίποτε, εἶπε διὰ γαληνίας φωνῆς καὶ σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της. Μόνον ποῦ δὲν ἔχω φόρεμα κατὰλληλον καὶ ἔτσι δὲν ἔχω φόρεμα νὰ πάγω εἰς τὸν χορὸν. Δόσε τὸ προσκλητήριόν σου εἰς κανένα ἄλλον φίλον σου, ποῦ νὰ ἔχω φόρεμα ἢ γυναῖκά σου νὰ πάγῃ.

— Γιὰ πῆς μου λοιπόν, Μαρία, πόσο ἔχεις νὰ κοστίσῃ ἓνα φόρεμα τοῦ χοροῦ;

Ἐσκέφθη ἐπὶ δευτερόλεπτά τινα καταστρωννύουσα τοὺς λογαριασμούς της, καὶ σκεπτομένη τὴν ποσότητα, ἣν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ ἀμείνον ἀρνησίν. Τέλος ἀπήντησε δισταζούσα:

— Δὲν ἔξέρω ἀκριβῶς, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τετρακόσια φράγκα ἔμπορῶσα νὰ οἰκονομηθῶ.

Ἐχρῆσεν ἐκεῖνος ἐπ' ὀλίγον, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ οἰκονομία του πρὸς ἀγορὰν ὄπλου κατεστρέφετο.

— Ἄς εἶνε σοῦ δίδω τετρακόσια φράγκα. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ ἔχῃς κομψὸν φόρεμα. Θέλω νὰ σὲ θαυμάζω ὅλοι.

Ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἐπλησίαζε καὶ ἡ κυρία Λουασὲλ ἐφάνετο λυπημένη, ἀνήσυχος, ἐν ἀγωνίᾳ.

— Ἄς δοῦμε πάλι τί ἔχεις; Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενη δυὸ - τρεῖς μέραις τώρα.

— Νά, δὲν ἔχω κάτι τι νὰ βάλω ἐπάνω μου, ἓνα βραχιόλι, ἓνα περιδέριον... θὰ φαίνομαι πολὺ ἄνοστη... ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ πάγω...

— Μπᾶ! γι' αὐτὸ πικραίνεσαι; Βάζεις ἄνθη φυσικά. Νὰ ᾄδῃς τί ὠραία ποῦ εἶνε. Μὲ δέκα εἴκοσι δραχμὰς ἀγοράζομαι ἓνα καμέλιον.

— Ὅχι, ὄχι. Εἶνε ἀδύνατον! Χωρὶς ἓνα κόσμημα, εἶνε πολὺ ἄνοστη νὰ πάγῃ κανεὶς εἰς τὸν χορὸν.

— Μὰ καυμένη, τί κουτὴ ποῦ εἶσαι! Δὲν πηγαίνεις νὰ ζητήσῃς τῆς κυρίας Φορεστιῆς νὰ σοῦ δανείσῃ ἐκεῖνη ἀπὸ τὰ ᾄδικά της; Εἶνε πολὺ φίλη σου καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῇ νὰ σοῦ δώσῃ.

— Ἀλήθεια! εἶπε πλήρης χαρᾶς, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ καθόλου.

Τῇ ἐπαύριον μετέβη παρὰ τῇ φίλῃ της καὶ διηγήθη τὴν ἀμηχανίαν της.

Ἡ κυρία Φορεστιῆ διητυθύνθη πρὸς τὴν ἱματιοθήκην της, ἔλαβεν εὐρὺ κιβωτίδιον, τὸ ἔφερε, τὸ ἤνοιξε καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Λουασὲλ:

— Ἴδὲ ὅποιον σοῦ ἀρέσει καὶ πάρε το, ἀγαπητή μου.

Ἡ Μαρία δι' ἐνὸς βλέμματος εἶδε βραχιόλια, περιδέρια μαργαριτῶν, σταυροὺς χρυσοκολλήτους, πολυτίμους λίθους θαυμασίας τέχνης. Ἐδοκίμαζε τὸ ἓν, ἐλάμβανε τὸ ἕτερον, καὶ θέτουσα ἡ περιβαλλομένη αὐτὸ ἐθεᾶτο τὸ ἀποτέλεσμα ἐν τῷ μεγάλῳ πρὸ αὐτῆς κατόπτρῳ, ἀποτελοῦντι τὸ θυρόφυλλον τῆς σκευοθήκης.

— Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε; ἠρώτησε μετὰ τινα σκέψιν.

— Ἐχω βέβαια. Ζήτησέ μου δὲν ἔξέρω τί ἔχεις νὰ σοῦ ἀρέσῃ.

Αἶφνης ἀνεκάλυψεν ἐντὸς θήκης ἐκ μέλανος μεταξωτοῦ, ἀπαστράπτου ἐξ ἀδάμαντων περιδέριον καὶ ἡ καρδιά της ἤρξατο πάλλουσα ἐξ ἀμέτρου πόθου. Τὸ προσήλωσε περὶ τὸν λαιμὸν της, καὶ ἔμεινεν εἰς ἔκστασιν πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ὁ θαυμασμός της δὲν εἶχεν ὄρια πρὸ

τῆς ἀναλαμπῆς, τῆς πολλαπλῆς καὶ μυστηριώδους ἐκεῖνης ἀναλαμπῆς τῶν ἀδάμαντων.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ δανείσῃς αὐτό; αὐτὸ μόνον!

— Ἀκούς, ἂν ἔχω;

Περιχαρῆς ἡ Μαρία ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φίλης της, τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ παραφορᾶς, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπῆρχετο ἔχουσα μετ' ἑαυτῆς τὸ ἀνεκτίμητον κόσμημα.

Ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἔφθασεν. Ἡ κυρία Λουασὲλ κατήγαγεν ἀληθῆ θρίαμβον. Ἀνεδείχθη ἡ ὠραιότερα πασῶν, κομψή, χαρίεσσα, γελόεσσα καὶ τρελλή, τρελλή ἐκ χαρᾶς.

Πάντες τὴν παρετήρουν, ἠρώτων περὶ τοῦ ὀνόματός της καὶ ἐπεζήτητον τὴν γνωριμίαν της. Ὅλοι, ὄλοι ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ τὴν χορεύσωσι. Καὶ ὁ ὑπουργὸς ἀκόμη καὶ ἐκεῖνος τὴν παρετήρησεν.

Ἐχώρευε μετὰ μέθης, μετὰ παραφορᾶς, συναρπαζομένη ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, οὐδὲν πλέον σκεπτομένη, ἐν τῷ θριάμβῳ τῆς καλλονῆς της, ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπιτυχίας της. Περιουαζομένη ὑπὸ λάμπειας θαυμασμοῦ καὶ περικαλυπτομένη, οὕτως εἶπεῖν, ἐντὸς νεφέλης εὐτυχίας ἀποτελουμένης ὑφ' ὄλων τούτων τῶν θαυμαστῶν τοῦ πλήθους τῶν ἀφυπνισθέντων πόθων της, τῆς ἀνεκκαλήτου χαρᾶς, τῆς ἐντελοῦς νίκης τόσον γλυκεῖας εἰς τὴν καρδίαν γυναικός.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

N. I. Δ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Ναζὶζ Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιουσία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

«Ματθῆλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺη. Δρ. 7 (8)

«Ζὶλ Βλά» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)

«Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου» λεπ. 50 [60]

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίου. Δρ. 3 (3,30)

«Ἄων Λαόνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἄκρα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὁραία Παρισηνὴ» λεπ. 60 (70)

«Παρισηνὴ Ἀπόκρυφον», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολὸς - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]